

להתפלל

גליון להאדיר
לחזק ולעודד
את ההליכה
בתורות רבינו
הקדוש

גליון 8 | חשון תשפ"ז | פרשת: נח - לך לך | התורה הזמנית - : עא תנינא

למעיושה

עצות לחיים מהתורה-הזמנית

חדשות נפלאות

מהנעשה והנשמע בחבורות
לומדי התורה הזמנית

בתשפ"ז ממשיכים עם תנינא: לאחר ההתחדשות המיוחדת של מהפכת "שווה לכל נפש" לפני כשנתיים בסיון תשפ"ד, עם תחילת לימוד התורות בליקוטי מוהר"ן תנינא על הסדר. ולאחר שכעת הגיעו עד אחרי תורה ח' וסיימו את התורות הגדולות בתחילת תנינא. הוחלט, לבקשת רבים מהלומדים ובהתייעצות עם השו"ב אנ"ש, להמשיך בשנת תשפ"ז בלימוד התורות הגדולות שבתנינא על הסדר. על פי המסמך, ילמדו בשנה הקרובה את התורות: ע"א, ע"ב, ע"ה, ס"א, ס"ז, פ"ב וע"ג.

להעביר את החורף בנעימים: עם תחילת ה'זמן' החדש פותחים אנשי שלומנו בלימוד התורה הזמנית: תורה ע"א תנינא - "חבלים נפלו לי בנעימים". התורה, שנאמרה ע"י רביה"ק בשבת שירה תק"ע, עוסקת בנעימות התורה ובהשפעת ה'נועם העליון' בעבודת ה' ועוד. לתורה זו זכינו גם שלוש הלכות נפלאות בליקוטי הלכות. ובנוסף קיים עליה "ביאור הליקוטים" ארוך, רצוף חידושים נפלאים ונוראים. כאשר במסגרת לוח "סדר לימוד היומי" הוקדש הפעם פרק זמן משמעותי גם ללימוד ביאור הליקוטים, כדי לאפשר ללומדים רבים להצטרף ולהתענג על נועם התורה המתוקה.

ה'תורה הזמנית' פותחת את שעריה: ההתחדשות רבה שוררת בהיכלי הכוללים ובריכוזי אנ"ש, עם "מסיבות פתיחה" מיוחדות לרגל תחילת לימוד התורה החדשה. משפיעי אנ"ש נשאו דברי חיווק והתעוררות, לצד כיבוד ו'גדולה לגימור' לכבודה של תורה. עם ירידת הגיליון לדפוס, אנו מתבשרים כי בימים אלו שוקדים בארגון "תמימי דרך" על שלל תוכניות וחידושים לחיזוק ועידוד הלומדים במשך זמן החורף הבעל"ט.

קריאה לכלל אנ"ש: בואו והצטרפו למעגל הלומדים ההוגים והולכים עם תורות וריב"ק, ותזכו גם אתם לזמן חורף מאיר עם האור המופלא שיחמם את ליבכם גם בימים האפוריים, באש הגדולה המבעירה את נשמות ישראל בשלהובין דרחימותא לאביהם שבשמים. יוצאים לדרך>>>

מתיקורת נעימות ערבבות התורה

מאמין בזה בלב ונפש. אבל איך גם אני זוכה לזה?
טאטע, איך?!

שתי שורות פלאיות

מסתמא כבר יצא לכם ככה לרפרף מלמעלה על התורה הזמנית. אז שם, בסוף התורה, יש שתי שורות פלאיות המסיימות את התורה: "אשרי הזוכה להרגיש נעימות התורה. כי יש נעימות בתורה. וזהו העקר, ליכות להרגיש הנעימות שיש בהתורה".

אז דבר ראשון, נחמם אותי הרבי שלי: אל תתיאש עדיין, "כי יש נעימות בתורה" - דע לך שיש נעימות! תאמין ותשנן לעצמך שיש מתיקות. "וזהו העקר, ליכות להרגיש הנעימות" - אז תבסוף לזה, אל תרפה, תמשיך לחפש אותה ותשמח עם כל נקודה קטנה של נעימות שאתה זוכה לה.

אבל אם נתבונן, נראה שרביה"ק לא מגלה לנו כאן איך זוכים לנעימות התורה. הוא רק אומר לנו שיש דבר כזה, ושזה לא רק בנפש, אלא יש עניין גדול (ועיקרי) ליכות לזה - ואשרי הזוכה.

אבל איך זוכים לזה?

התשובה נמצאת כאן!

אולי לא הוגן לעשות את מה שאני עושה כאן, אבל... כדי לקבל את התשובה אין ברירה: צריך לחזור וללמוד את התורה מההתחלה ועד הסוף, ושם נמצאת התשובה (בקשרי התורה מיניה וביה).

זה משהו שאף אחד לא יכול לעשות במקומכם, כי לדקלם תשובות אנו כבר יודעים היטב. הפעם אנו צריכים תשובה אמיתית, כזאת שבאמת תיישב על הלב ותחולל שינוי אצלנו.

אז קדימה, יש לנו הרבה עבודה. הפעם אני חייב תשובות. הפעם אני הולך לחפש בתורה את הדרך ליכות באמת לנעימות התורה...

וככל שנחפש ונעיין, ככל שנבסוף ונבקש יותר, נמצא תשובה ברורה יותר.

כזאת שתהפוך לנו את התורה, לנעימה יותר.

אשרי הזוכה!

טאטי, זה יותר טעים מטופי?

ההיכל היה מלא. צעדתי במעגל יחד עם כולם, לצלילי השיר המוכר לכולנו משחר ילדותנו. כן, השיר הזה שרבו מושיה זכרוננו לברכה, המלמד הזקן והחביב בחיידר, היה שר לנו כשהיינו עדיין זאטוטים: "טוב לי, טוב לי, תורת פיך... מאלפי זהב וקסף... ס'איז בעקסער צו לערנען די הייליגע תורה, מער פון אלע נאליד און זילבער..."

עכשיו שרים את השיר הזה כאן, בליל שמחת תורה, בסוף ההקפה השנייה. אני חושב לעצמי על משמעות המילים שאני מוציא מהפה, ופתאום קולט עד כמה אני רחוק מזה. עד כמה אני לא חי את זה ולא מחובר לזה.

וכך עברו לשיר הנוסטלגי "מה אהבתי תורתך", כשתוך כדי הילוך אני נזכר בשיחה שהייתה לי פעם עם חבר שהילד שלו שאל אותו בהקשר לשיר הטוב לי: "טאטי, האם התורה באמת שווה אצלך יותר מזהב וכסף? היא יותר מתוקה מסוכריות וממתקים?"

אז הילד שלי לא שאל אותי, אבל הלב שלי - שואל, ועוד איך. הוא רוצה תשובה ברורה, לא שימרחו אותו באיזו קלישאה או בעוד 'ווארט' מהשפה ולחוף. רבועי, מה הולך כאן?

ואז, כמו בתיקול משמאי, התחילו לשיר "יהא רענא קדמך דתפתח לבאי באורייתא..." ומעניי זלנה דמענה.

איך אני זוכה לזה?

"מתיקות התורה", "אהבת התורה", (אם אתם מאזור החיגו הליטאי, תקראו לזה "גישמאק בלימוד") - מי לא רוצה? אולי יותר נכון: מי לא רצה?

מי לא עבר את תהפוכות הנפש סביבה, בין אם בשיעור א' בישיבה קטנה, בין אם בהתפרצות של גיל הטיפש-עשרה ובין אם בכל גיל אחר?

כולנו גדלנו על סיפורי הוד קדומים של אהבת התורה, של התמדה, של מסירות נפש ואם יתן איש את כל הון ביתו באהבה, בוז יבזו לו...

אבל איפה אני ואיפה כל זה? הכל טוב ויפה. אני

אחרי יומיים אני מתבלבל לגמרי... האם יש דרך מסודרת ללימוד ליקוטי מוהר"ן?

משום מה, כשמגיעים ללימוד 'תורה' בליקוטי מוהר"ן לפעמים שוכחים את הדבר הפשוט הזה. אכן, בליקוטי מוהר"ן יש עמקות לפנים מעמקות, ובכל שורה יש עומק שהרגל הלימוד והשקידה יכול להביא את הלומד להיות 'בעל מוח גדול' – אבל הכל מתחיל בהנחת היסודות! אם מהלך התורה, על כל בחינותיה, אינו ברור דיו, כל מה שנבנה עליו סופו ליפול, סופו מפח נפש ותקיעה בשולי הדרך.

זהו מכשול שרבים וטובים נופלים בו: מתחילים בכל הברען בלימוד העיון בליקוטי מוהר"ן, אך לאחר זמן ההתלהבות הראשונית דועכת. מה קרה? פשוט מאוד: הם קפצו ל'עיון' לפני לימוד ה'בקיאות'!

רבי אברהם ב"ר נחמן כותב (בהקדמת הביאור ל') שסדר הלימוד בליקוטי מוהר"ן הוא: "לגמור תחילה בפירוש הפשוט, והדר לסבור בעיון ועומק שבהם". אם בנגלות התורה נאמר "לגמור אינש והדר לסבור", כל שכן בלימוד העיון בליקוטי מוהר"ן – "שגם פירוש הפשוט שבדבריו, קשה להבין אם לא ביגיעה ועיון". לכן מוכרח ביותר הקדמת הבקיאות ולימוד הפשוט, להבין קודם דיבור דיבור על אופניו.

או איך מתחילים?

שלב א: היכרות ראשונית

הליקוטי מוהר"ן פתוח לנגינתו, שורות התורה לנגנון, מתחילים ללמוד. אבל רגע – דבר ראשון, קצת רקע. כל תורה בליקוטי מוהר"ן היא היכל מופלא בפני עצמה. רביה"ק מגלה לנו כאן מושגים חדשים, וגם דברים שאנו יודעים הולכים לקבל אור חדש לגמרי...

או דבר ראשון – נעשה היכרות. נתחיל לגרוס את התורה במתינות ובאישיות, מתוך הקשבה למה שרבינו אומר. כל קטע הוא עוד מושג, עוד 'בחינה', עוד ראייה. שום דבר עדיין לא מובן, וגם לא צריך להיות מובן! עכשיו אנו בשלב הכרת כלליות התורה: לא נכנסים לפירושים ולא מתעמקים. דבר אחד: היכרות!

ממפגש היכרות אחד למשנהו הדברים מתחילים להתבהר. קולטים מה הולך כאן, מה הם הדברים העיקריים בתורה, מהן הבחינות ומהן הראיות.

זהו השלב הראשון: להכיר את התורה. מומלץ ללמוד כך לפחות ארבע פעמים, כדי להיכנס לעניינים ולקלוט את כלליות התורה.

על השלב הבא, איך הופכים את ההיכרות לבקיאות אמיתית, נמשיך בעז"ה בגיליון הבא.

שאלה:

בכל פעם שמתחילים 'תורה הזמנית' חדשה אני מתמלא חשק רב. אני מתיישב עם החוברת ורוצה לבלוע את התורה כולה בבת אחת; להיכנס לעמקותה, להוציא עצות חדשות ולטעום מהאור הגדול הגנוז בליקוטי מוהר"ן. אבל עובר יום-יומיים ואני לא יודע איך להמשיך. זה מביא אותי לבלבול ולייאוש, עד שאני מגיע שוב להבנה שכנראה זה לא בשבילי. האם יש דרך ללמוד תורה בליקוטי מוהר"ן באופן מסודר, שלב אחר שלב, כך שגם אני אוכל ללמוד ולשקוד בתורה הזמנית לאורך זמן?

תשובה:

גם אתה יכול!

שואל יקר! ראשית כל, אני מתפעל מהרצון והעקשנות שלך. אף שכבר ניסית כמה פעמים ולא הלך לך, עדיין אינך מתייאש ומחפש דרך שגם אתה תוכל לטעום מהאור הגדול. מה אומר לך? אשריך וטוב לך!

ולגוף שאלתך – כן! יש דרך גם בשבילך. התורה הזמנית שייכת גם לך! אבל כדי להגיע אל האור עוד תצטרך לעבור כברת דרך. היא לא תמיד תהיה קלה, אך אם תהיה ממוקד ותדע לאן אתה הולך, תגלה שגם הדרך עצמה מלאה נעימות ומתיקות.

בשורות הבאות ננסה לסלול דרך ברורה, ובפרט ללומדים המתחילים, איך להתקדם במתינות ובהירות שלב אחר שלב, בלימוד העיון בליקוטי מוהר"ן: מהיכרות ראשונית עם התורה, דרך בקיאות והבנת מהלכיה, ועד לעיון מעמיק יותר ולימוד הח"י כללים בעיון גדול – והכל באופן שיחיה שווה לכל נפש. (הפעם נתחיל מהשלב הראשון, ואת המשך המסע נמשיך בעז"ה בגליונות הבאים).

הכל מתחיל ביסודות

ברשותך, לפני שנתקדם לשלב המעשי, הבה ניגע בקצרה בנושא חשוב: כשמדברים על לימוד גמרא בעיון, כל צורב יודע שלפני שנכנסים לעומק הסוגיא ולחילוקי הסברות, נצרכת עבודה יסודית – להכיר את שורשי הסוגיא, את מהלך השקלא וטריא, ולדעת היטב כל דיבור המתחיל ברש"י ותוס'. רק אז אפשר להתקדם ולהיכנס פנימה.

נעימות בימיך נצ"ח

שאלה:

בחודש אלול האחרון למדנו בליקוטי הלכות שלוחין ה' שצריך לחפש את 'פני הצדיק' בתוך תורתו. ויש לעיין בתורה ע"א שאנו לומדים כעת: היכן נמצא בה כוח הצדיק, והלא לא הוזכר בה להדיא ענין כוחו וסגולתו?

תשובה:

ענין החיפוש אחר 'פני הצדיק' בתורתו הוא סוגיא רחבה מני ים. ובעצם כל הספה"ק "ביאור הליקוטים" מושתת על יסוד זה. שכל תורה בליקוטי מוהר"ן באה לגלות דרכי התקשרות חדשים לצדיק, ובכוח זה יש תקווה לכל הנשמות שבעולם. הליקוטי מוהר"ן כולו הוא ביאור בגדולת נוראות הצדיק. כל תורה ותורה היא גילוי חדש במדרגות הצדיק ודרכי עבודתו, הסוללת דרך בעבודת ה' גם לאנשים כמונו (וכמאמר רביה"ק: "הפחות שבאנשי אני מוליך אותו בדרך של צדיק גדול מאוד").

ואכן, בתורה ע"א לא הוזכר להדיא כוח הצדיק וסגולתו. בהרבה תורות מבוארים הקלקולים הנעשים ע"י הסט"א והתיקון הנעשה בכוח הצדיק ותורתו, ואילו כאן מבואר רק פגם ה"חובלים", והתיקון ע"י "צדקה", שבה עושים כלי לקבל את ה"נועם העליון".

והנה בעיון בתורה נראה שלכאורה אין עצה לתיקון החובלים. כי אף שהתיקון לקבל את הנועם העליון הוא ע"י צדקה, הרי בכל פעם שהנועם העליון שופע באים החובלים להתתקן, והם מקלקלים גם את המוחין ה'נעימים' עצמם. ואם כן נפל פיתא בביאור, ומה הועילו חכמים בתקנתם?

ואולם בדברי מוהר"נ בליקוטי הלכות (תפילת מנחה ו, אות ז) נראה שהרגיש בקושיא זו. שכתב שם שיש עבודה גדולה בתיקון החובלים, כי כששופע הנועם העליון באים החובלים ומקלקלים גם את הנעימים וכו'. ומסיים: "על-כן צריך לזה צדיק גדול במעלה מאד מאד שיכול להמשיך מנעם העליון בתכלית המעלה... ואין מי שיכול לעלות בשלמות לנעם העליון לתקן החובלים. כי אם מי שהוא נקי לגמרי מפגם הנעימות ואין לו שום הסתכלות בזה העולם.. והוא זוכה לנעימות נצחית בבחינת 'נעימות בימינוך נצח', ששם אין מגיע שום פגם כלל" (עיי"ש באריכות).

נמצינו למדים שקיום תיקוני התורה הוא רק בכוח הצדיק הגדול במעלה, שזכה להיות נקי מכל הנעימות המדומה של הסט"א. ולכן יש לו "כח וגבורה" להיות ב'היכל המלך" (ראה בפנים התורה), ולהמשיך נועם עליון כזה שבכוחו לתקן גם את החובלים והפגמים הנוראים ביותר מבלי שהם יקלקלו את הנעימים.

ויש בזה עוד הרבה להאריך עפ"י קשרי התורה מיניה וביה. ואנו לא באנו אלא לפתוח צוהר קטן, כמאן דמחוי במחוג, להבין מרחוק את גדולת כוח הצדיק, אשר על ידו נפעלים כל תיקוני תורתו, ובזכותו נוכל גם אנו לילך בדרכי העבודה שגילה לנו בתורה זו, למען יערב לנו לעד.

דמעות בתחבורה הציבורית

שלום וברכה לכל החברים. לפני כמה שבועות נסעתי באוטובוס, ולידי ישב בחור שנראה חרדי, אבל חזותו מוכיחה עליו שהוא מאד חלש מבחינה רוחנית. נעבאך, הוא היה שקוע במכשיר שלו רח"ל.

התחלתי לחשוב מה לעשות. אני יכול פשוט לעבור למקום אחר, או להעיר ולצעוק עליו שיכבה את המכשיר, אבל מה תהיה התועלת מזה? מה עשיתי בשבילו - האם הוא יתחזק מזה? האם זה יקרב אותו? חשבתי מה מצופה ממני כתלמיד של רבנו הקדוש? לפי ה'תורה הזמנית' - תורה ח' תנינא, מה עלי לעשות? לא ידעתי בבירור מה, אבל ניסיתי לעשות את שלי, הוצאתי את הפלאפון, ועשיתי עצמי כאילו אני מתקשר למישהו: "שלום, שלמה, מה שלומך?" התחלתי לדבר בקול דיבורי חיוזק מרביה"ק: "שלמה, תדע שהקב"ה יודע איפה אתה נמצא... גם מהמקום החשוך ביותר אפשר להתקרב אליו. אסור להתיימש בשום מצב. ה' אוהב אותך, ה' חפץ בך, הוא מנחה לך..." כך המשכתי

לדבר דיבורים פשוטים ומחזקים. כעבור כמה דקות הרגשתי שמשוה השתנה. האצבעות שאחזו במכשיר כבר לא זזו. ואז שמעתי לידי קול חנוק של בכי. כשראיתי את זה, ניתקתי את הפלאפון. "מאיפה הדיבורים האלה?", פנה אליי החבור בעיניים רטובות, "למה אף פעם לא שמעתי דיבורים כאלה? למה כשהייתי ילד קטן לא דיברו איתי כך? תראה לאן הגעתי... למה לא אמרו לי אז שהקב"ה לא מוותר עליי? למה לא חיזקו אותי בדיבורים כאלה?" והוא המשיך לבכות. הלב שלי גם בכה. אני יודע שזה נשמע סיפור דמיוני, אבל כמו עיניי ראיתי זאת. אני הוצאתי מזה חיוזק גדול: כל יהודי, עמוק בפנים, רוצה להיות טוב. גם אם הוא נפל למקומות לא טובים - הרצון האמיתי שלו הוא להתקרב אל ה'. לא תמיד אנו יודעים מה ואיך לדבר (ויש מצבים שזה גם לא תפקידנו, כשקיים סכנה רוחנית עבורנו וכו'), אבל לפעמים מספיק ניצוץ קטן, נקודת אור אחת, כדי לעורר את ה"ריח טוב" ולהצית מחדש את הנשמה היהודית.

3 פעימות יומיות של הגנה רוחנית

רציתי לשתף בסיפור אישי שיכול לחזק אחרים. ב"ה מאז שהתחלתי בקיץ האחרון, ללמוד את ה'תורה הזמנית', וראיתי את הענין של ה' תפילות הקבועות שהם בנויים ומעמידים את ה' מחיצות מול התאוות וכוז הטומאה, אמרתי לנפשי שזה הפרויקט שלי בתקופה הבאה. התחלתי להתבודד ולהשקיע רבות בתפילה ורצונות. לא היה קל בהתחלה. היו ימים שהיצר הציע לי אלף תירוצים למה לא ללכת. אני זוכר את הפעם ההיא שהתגברתי דווקא כשהיה לי מאד קשה, ויצאתי לחפש מנין למרות הכל, וההרגשה של הניצחון הקטן הזה נתנה לי כוח להמשיך. המשכתי להתחזק, והתחלתי להקפיד על ה' תפילות במניין בקביעות יום-יום, אפילו במצבים שבעבר הייתי לצערי מוותר לגמרי על התפילה בציבור. מה אומר לכם? קיבלתי כוחות חדשים מול הנסיגות, כוח הקדושה התחזק אצלי באופן שלא האמנתי. וכמוכן שהתחלתי גם לטעום קצת את המתקנות שיש בתפילה, את ה"רחמים והדעת" הטמונים בג' התפילות שיש לנו כל יום. כשהגיע ראש השנה תשפ"ז ונסעתי לרבינו, תכננתי את כל הנסיעה שלי עפ"י זמני התפילות והמניינים, וכך זכיתי ב"ה לא לפסס שום תפילה במניין. השהייה על הציון הקדוש כשהולכים עם תורה הוא

משהו אחר לגמרי. הכל מקבל מילים. לכל חסיד ברסלב יש תשוקה והתקשרות עזה לרבינו הקדוש, אבל כשהולכים עם תורה, ההתקשרות מקבלת אותיות וכלים. כל ההרגשות וההתנוצצויות שהיו לי בתורה ח' על גדולת הצדיק, התנקו בבת אחת בכמהיה: "רבינו... אתה המוכיח הגדול, הצדיק הגדול שנכנס לתוך בטן הסט"א... אוי, רבינו של עולם... מתי יתגלה זה הצדיק? שלא רק נלמד את תורה ח', אלא שהיא תתקיים ממש בעולם הזה, בפועל ממש. שכל הסט"א תישבר ותקיא את כל מה שבלעה במשך כל שנות גלותו, וכבר יתגלה כבוד ה' בעולם...". בימים לפני ר"ה יצא לי ללמוד עם חברותא את דברי מוהרנ"ת בליקוטי הלכות (הל' חול המועד ד') שבראש השנה מתפללים בצעקות ושאיגות לה' בקול גדול, וזה בחינה של "תפילה בבחי' דין", שע"ז הצדיק הבעל כוח מקבל כוחות להמשיך את כל התיקונים ולנהל את המלחמה עם הסט"א. ואם בשנים עברו הייתי מתפלל בר"ה במניינים שהתפילה מתבצעת שם על הילוך מהיר. השנה, בזכות החיוזקים וההליכה עם התורה, זכיתי להתפלל במנין גדול ברוב עם, באריכות ונעימות. יזכני ה' להמשיך עם הנעימות הזאת כל השנה.

פגעי הטכנולוגיה ורגלו של בלעם

ב"ה זיכני השי"ת לעסוק קצת במערכה מול פגעי הטכנולוגיה, הנני רוצה לשתף את החברים בכמה תובנות שיצאו לי מה'תורה הזמנית' בענין זה. ראשית, ענין "מחיצות המוח" שר' נתן כותב (הל' נזק שנים ג') שענינם הוא גם המחיצות בגשמיות - הן בשמירת העיניים והן במחיצות גשמיות ממש. ובנסיון הטכנולוגיה, זה כל הסינונים למיניהם. וגם כאן יש להזהר, כמו שמוהרנ"ת כותב (הל' גביה ד') שצריך שהמחיצות יהיו חזקות ויעמדו גם בפני היצר המבקש לחתור ולהיכנס כנגד הבא במחלתו, בכל מיני אופנים שונים ומשונים - שבחוסר עירנות הסכנה גדולה מאד. ויש לשים לב שהמחיצות הם לא רק מול התאוות, אלא גם בפני ה'דעת' של הסט"א. שזה אומר שצריך להעמיד מחיצות גם מול הדעות החיצוניות וכל התרבות החילונית שיש ברשת. ועל כן גם מי שמשתמש במחשב

חסום ונקי (כפי הוראות גדולי ישראל) יתחזק ביותר להציב ולבנות מחיצות חזקות, בין ברשימה לבנה או לפחות ברשימה שחורה, שתחסום עוד ועוד ותעמוד חוצץ מול כל הפגעים. ור' נתן אומר (הל' נזק שנים ג') שכשמים מחיצות - רגלו של בלעם נמחצת; כל הכוח לחסום את הדרסת רגל ועקב דסט"א הוא ע"י הקמת המחיצות. ויש עוד ענין, והוא שבמלחמה מול פגעי הטכנולוגיה יש לשים דגש רב על ה"עשה טוב". וכמו שרואים בחוש את גודל התועלת והמהפכה שעשו חוברות "המאושרים", חבורת "בני חורין", ועוד הרבה יוזמות בתחום שהמכונה המשותף ביניהן הוא ה"עשה טוב" והעצמת המתגברים והעומדים בפרץ, שכל זה בחי' של "תוכחה הראויה" המעוררת "ריח טוב", וכמו שמעידים רבים שע"י הסיפורים האלו קיבלו כוחות מחודשים מול נסיונות הזמן. ה' יזכנו לעמוד בגבורה בנסיון האחרון.

התחלות חדשות...

00:02

טאטע זיסער, תודה שזיכית אותי ללכת עם תורה ח' במשך זמן הקיץ האחרון. קיבלתי כל כך הרבה תועלת ממנה, כל כך הרבה נקודות ועצות בעבודת ה' למעשה... אבא תודה!

את האמת, קשה לי להיפרד מתורה ח', עד שזה כבר התחיל להתנוצץ לי, עד שהתחלתי להתחבר לבנין הנפלא הרוחני הזה ונדלק בי חשק עצום להבין אותה עד הסוף -

ופתאום צריך לעזוב את כל זה, ולהתחיל תורה חדשה...

00:24

למעיישה, השבוע כבר התחלנו את תורה ע"א. למדתי קצת, אמרתי פעמיים את התפילה בליקוטי תפילות, והתחלתי להתבודד עליה.

אבא, אני עכשיו בשלב ההיכרות. שום דבר עדיין לא ברור, המושגים לא מוכרים, ה'בחינות' הנשגבות עוד לא מחוברות לעבודת ה' שלי.

ואולי בגלל זה קשה לי כל כך להיפרד. תורה ח' כבר מדברת אליי, ותורה ע"א עדיין סגורה בפניי...

אני יודע שהשלב הזה דורש סבלנות. אבל אני גם יודע שדווקא כאן, בהתחלה, יש אור מיוחד. הניצוץ הראשוני הזה כשמתחילים תורה חדשה הוא אור נפלא ועצום...

00:32

טאטע, רבינו אומר "כשהתורה מראה אהבה לאדם, הוא כבר לא רוצה אפילו עולם הבא, רק את התורה עצמה"... אז עזור לי שתורה ע"א תאיר לי פניה ותפתח בפני שעריה...

אני עדיין לא הבנתי את כל החלק הזה של ה"חובלים" וה"נעמיים" - אבל אני מרגיש ומבין מרחוק שזה שייך אלי ועוד איך...

כל החבלים, הקושיות והמריבות שקיימים בי... אוי טאטע זיסער, עד כמה אני צריך את הנעימים, את הכלים שיפתחו את שבילי הלב לקבל את אותו נועם העליון, שיכול לתקן את כל המוחין הפגומים...

00:43

רבנו של עולם! עזור לי שהחורף הזה אני אוכל באמת ללכת עם תורה...

שהנעימות של תורה ע"א תמתיק ותכניס נועם בכל החלקים המריים שבחי. שאוכל למצוא את כבוד ה' המסתתר בכל חלק מהחיים שלי, בכל חלק בנפש שלי...

שאמין ואדע שאין שום דבר לריק. גם ה'חבלים' שלי, גם המרירות - הם חלק מהתוכנית הזאת של "לכבודי בראתיו יצאתיו אף עשיתיו"; גלות כבודו דרך כל פרט ופרט שקיים בבריאה...

00:51

טאטע, רק התחלתי. עזור לי שבחודשים הקרובים אוכל לבוא לכאן כל יום לדבר איתך על התורה ולהפוך אותה לתפילה והתבודדות.

ושבראש חודש טבת אזכה לעמוד כאן שוב, ואוכל לומר באותה התרגשות:

אבא, תודה על תורה ע"א!

לומדי התורה הזמנית מוזמנים לספר ולשתף היכן התורה פוגשת אותם בחיי היום-יום. כל הארה, תובנה או חיזוק יתקבלו בברכה. ניתן להשאיר הודעות בקו ליבנו בתורתו שלוחה 8,88 וא"ה השיתופים הנבחרים יופיעו כאן במדור (בהתאם לשיקולי העריכה).

מה הסיפור שלך?

החסיד רבי לוי
יצחק בנדר צ"ל

הנעימות מתקנת את כל הפגמים

רבינו מפרש את הפסוק "חבלים נפלו לי בנעימים", דהיינו שה' חובלים' נופלים אל תוך ה'נעימים' כדי לקבל תיקונים. ומה הם ה'נעימים'? דוד המלך אמר עשרה פרקי תהילים, שהם "עשרה מיני נגינה", והוא אכן נקרא "נעים זמירות ישראל" כמו שהרבי מביא בהמשך, בסוף התורה. ורבי נתן אומר (ברכת הפירות ד, י"א) שזה ענין עשרת פרקי התהילים של ה'תיקון הכללי" שגילה הרבי [שבמזמור הראשון שלה כתוב פסוק זה של 'חבלים נפלו לי בנעימים'], שממשיכים כזו נעימות מנועם העליון, ואזי ה'חובלים' של פגם המוחין והברית, נופלים אל תוך ה'נעימים' ומקבלים תיקונים.

הצדיק ממשיך כזה נועם עליון וגילוי של כבודו יתברך, עד שגם מי שנמצא במקומות הנמוכים ביותר רוצה להתקרב וליפול אל תוכו כדי לקבל תיקון. הרבי אמר: "אזעלכע מענטשן ווערן צו מיר מקורב, וואס דער שאול-תחתית איז פאר זיי קארג!" [אנשים כאלה נעים מקורבים אליי, שהשאול-תחתית צר להם]. המוחין הפגומים נמשכים למקום שבו מאיר ה'נועם העליון', ולכן דווקא הנשמות הפגומות והנפולות נמשכות ומתקרבות לצדיק הגדול.

ודבר זה הוא גם עצה גדולה בעבודת ה': כל דבר שבקדושה שהאדם זוכה לעשות הוא בחינה של "תיקון המוחין" ו"התגלות כבודו יתברך" - והמוחין שהיו פגומים מקודם רוצים עתה להתתקן. כשיש לאדם איזה זמן טוב ("א גוטע מינוט") ברוחניות, נופלים החובלים לתוך אותה 'נעימות' ומקבלים תיקון. לכן צריך להרבות במצוות, במעשים טובים ובצדיקה, כדי שכל הפגמים ייפלו לתוכם ויכולו להתתקן.

וכמובא בחז"ל שבמעמד שמחת בית השואבה בביהמ"ק, כשהייתה נעימות עצומה ושמחה גדולה - הצדיקים היו אומרים "אשרי ילדותנו שלא ביישה את זקנותנו", אבל בעלי התשובה היו אומרים "אשרי זקנותנו שכיפרה את ילדותנו". הם שרו 'אשרי זקנותנו שכיפרה את ילדותנו' - אשרינו שגם לאחר שהיו חובלים ופגמים, זכינו להגיע אל מקום של נעימות, שבו ה'חובלים' יכולים ליפול ל'נעימות' ולקבל תיקון.

הרה"ח ר' משה
קרמר שליט"א

הרבה דרגות בנעימות התורה

רבינו מסיים את התורה בכך שיש "נעימות בתורה", והעיקר הוא לזכות להרגיש נעימות זו. ודבר זה מתקשר למאמר חז"ל, שהביא רבינו מקודם, על הכתוב "לאחד קראתי נועם ולאחד קראתי חובלים", שאלו תלמידי חכמים העוסקים בתורה, שיש בהם בחינת "נועם" ובחינת "חובלים" [שמחבלים ומקשים זה לזה בהלכה], ותיקונם של ה'חובלים' הוא על ידי ה'נועם'.

ובכלל זה גם מצב שבו האדם עצמו אינו מרגיש נעימות בתורה. וכדברי הוזה"ק על הפסוק "וימררו את חייהם" - "בקושיא ובליבונא דהלכתא". היינו שהאדם אינו טועם נעימות בלימודו, והוא מלא קושינות וחוסר הבנה. וכדברי הבעש"ט הק', שלפעמים יש תורה בחינת "מים המאריים", שמרגשים מרירות בתורה.

ועל זה אומר רבינו שהעיקר הוא לזכות להרגיש את הנעימות, וכמו שאנו מבקשים בכל יום: "והערב נא ה' אלקינו את דברי תורתך בפנינו", שנוכה לטעום את מתיקות התורה ונעימותה. ובכלל נעימות זו היא גם שנבין את התורה על בוריה, בלי קושינות

ובלבולים, והכל יתיישב בבהירות ובהבנה מלאה. וכמובן שיש מדרגות רבות בנעימות התורה, בפנימיות ובפנימיות דפנימיות עד אין סוף, וכל עבודתנו היא לעלות מדרגה לדרגה, עד שנוכה לנעימות התורה בשלימות.

הרה"ח ר' אברהם
שמואל קורנבליט שליט"א

גם אתה יכול לזכות לנעימות התורה!

לכל יהודי יש מסלול שונה בקשר שלו עם לימוד התורה הקדושה וה'נועם' הטמון בה. כל אחד מה'חובלים' שלו, לפי השתלשלות סדר חייו, והדרכים והמניעות שבהם הצליח היצר בתחבולותיו השונות להפילו מן הנעימות. יש כאלו שמסיבות שונות לא זכו כלל לטעום טעם אמיתי בתורה, ויש שכבר כן זכו לכך, אך אין להם די חשק להשקיע בה כדור.

אבל העיקר שצריכים לזכור, שבאמת "יש נעימות בתורה", ואין שום ייאוש בעולם כלל. התנא הקדוש רבי עקיבא התחיל ללמוד תורה רק בגיל ארבעים - וכל שכן בחורים ואבירים שעודם בתחילת דרכם. אסור להרים ידיים חלילה! בכל שלב אפשר להתחדש ולהתחיל מבראשית, לברר ולחפש דרך מתאימה שתביא לנו קשר עם התורה ומתיקותה.

כמה צריך לבקש מהרבוש"ע שתהיה התורה מתוקה בפניו ונמצא חלקו בתורה. השי"ת מוכן לתת לנו חשק בתורה וכל המתנות הנעלות, אך העיקר הוא לא להתייאש ולא לעזוב את הרצונות והתפילות. ובד בבד יש לזכור: ככל שנחשיב את התורה וניתן לה "כבוד" ונתאמץ כפי יכולתנו בלימודה ובהתמדה בה, כך היא תאיר לנו פנים נוכה להתמיד בה. כראוי.

מבחר שיעורי הדר - כה ללומדי התורה הזמנית

באידיש:

שיעורי הדרכה - שלוחה 5

- < שלוחה 1 // לימוד ליקוטי מוהר"ן
- < שיעורי הדרכה // שלוחה 1
- < סדרה עם הרה"ח ר' יואל משי זזה // שלוחה 2
- < שלוחה 2 // הליכה עם התורה
- < שיעורים ממשפיעי אנ"ש // שלוחה 1
- < ראינות מיוחדים // שלוחה 2
- < פאנלים שהתקיימו בכינוסי "תמימי דרך" // שלוחה 3
- < בין גברא לגברא // שלוחה 4
- < סיפורי הליכה עם התורה // שלוחה 5

בלשון הקודש:

שיעורי הדרכה - שלוחה 5

- < ראינות // שלוחה 1
- < שיעורים ממשפיעי אנ"ש // שלוחה 2
- < כינוסים // שלוחה 3

שלוחת השיעורים בתורה ע"א

מתעדכנת בימים אלו

חיגו, האזינו, והתחברו לתורה של רבינו!

לניסיה ל"היכל ליבנו בתורתו" חייגו:

025664435

בשיתוף עם קו "מערכת ברסלב" ו"מוקד ברסלב"

שאלות שנשאלו בבית המדרש הטלפוני בקו "ליבנו בתורתו"

העמק שאלה

- מה הפשט הפשוט במושג "נועם העליון"? מהו אותו נועם, ומה הכוונה 'העליון'?
- מה זה "כ"ח אתון דמעשה בראשית", ומה הקשר בינם לבין העשרה מאמרות?
- האם יש קשר בין הקטע של "כי יש נעימות בתורה" לכל מה שנתבאר מקודם בתורה, כי על פניו זה נראה כמו ענין חדש שלא הוזכר כלל בתורה?
- רבינו אומר שכשבא איזה כבוד לאדם, יש להתבונן ולידע מה חלקו בעשרה מאמרות, האם ענין זה שייך גם אלינו?

ניתן לשמוע את התשובות בקו ליבנו בתורתו - אידיש, שלוחה 6